

Arrest

nr. 151 614 van 2 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 25 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 februari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker ter kennis gebracht op 26 februari 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 april 2009 dient de verzoeker die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn echtgenote die de Duitse nationaliteit heeft. Op 12 oktober 2009 wordt hij in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.2. Op 2 juli 2010 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

1.3. Op 4 maart 2013 dient de verzoeker een nieuwe aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn echtgenote die de Duitse nationaliteit heeft.

1.3.1. Op 3 september 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 128 201 van 21 augustus 2014 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing. Tegen dit arrest gaat de verwerende partij in cassatieberoep bij de Raad van State, die bij arrest nr. 113.885 van 8 juli 2015 de afstand van het geding vaststelt.

1.3.2. Op 11 februari 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing die aan de verzoeker wordt ter kennis gegeven op 26 februari 2015. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.03.2013 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De Belgische staat kan, tengevolge van een ingesteld cassatieberoep, slechts een beslissing nemen die identiek is aan de beslissing die betekend werd op 12.09.2013, teneinde zijn belang tijdens het cassatieberoep te behouden.

Artikel 43 van de wet van 15.12.1980: het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene is veroordeeld voor volgende feiten:

Betrokkene werd veroordeeld op 29.06.2012 door de Correctionele Rechtbank van Hasselt tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens dader en mededader zijnde van diefstal met geweld, afpersing, deelname aan bendevorming en poging tot wanbedrijf.

Uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43, dat het verblijf van meer dan drie maanden dient geweigerd te worden aan betrokkene.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980 Regelmatic verblijf in België verstreken Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Voorafgaandelijk

Onderhavig beroep heeft als voorwerp een beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. De rechtsgrond waarop de verwerende partij zich hiertoe steunt, is artikel 52, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Met verwijzing naar de arresten van de Raad van State van 15 januari 2014 met nummer 226.065 en van 23 januari 2014 met nummers 226.183 tot en met 226.185, dient te worden vastgesteld dat een bijlage 20, zoals thans de bijlage 20 van 11 februari 2015, twee aparte beslissingen omvat, met name enerzijds een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en anderzijds een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Wanneer een vreemdeling verzoekt om, in toepassing van artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten, komt het aan de bevoegde staatssecretaris of zijn gemachtigde toe om na te gaan of de betrokken vreemdeling aan de in deze wetsbepaling gestelde voorwaarden voldoet. Indien de staatssecretaris of zijn gemachtigde vaststelt dat dit niet het geval is dan kan hij ten aanzien van deze vreemdeling een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nemen met “desgevallend” een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gelet enerzijds op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en anderzijds dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad.

Dit neemt niet weg dat een eventuele vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg kan hebben dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten, kaduuk wordt. Immers zal de betrokken vreemdeling alsdan terugvallen in de situatie dat een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een burger van de Unie werd ingediend (bijlage 19*ter*) hetgeen onverenigbaar is met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dienvolgens past het om eerst de wettigheid van de beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden te onderzoeken.

2.2. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt onderbouwd:

“De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangezien verwerende partij de aanvraag van verzoeker geweigerd heeft om reden dat verzoeker nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving en zulks ingevolge een vonnis vanwege de Corr. Rb. te Hasselt dd. 29/06/2012.

Aangezien inderdaad het verblijf geweigerd kan worden omwille van redenen vermeld in artikel conform art. 43 vrw. .

De bevoegde Minister beschikt daarbij over een ruime beoordelingsvrijheid, doch moet het gevaar wel actueel zijn.

Indien het verblijf geweigerd wordt omwille van strafrechtelijke veroordelingen en feiten zonder na te gaan of dit nog een werkelijke, ernstige en actuele bedreiging impliceert voor de openbare orde, en zonder rekening te houden met het gezinsleven beschermd door art. 8 van het EVRM kan een schending uitmaken van het evenredigheidsbeginsel.

Aangezien verzoeker wenst op te merken dat verwerende partij slechts uitsluitend verwijst naar de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker, zonder te verduidelijken dat er aan de veroordeling omstandigheden ten grondslag liggen die wijzen op een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde, quod certa non.

Bovendien verduidelijkt verwerende partij niet of er elementen voorhanden zijn in hoofde van verzoeker die erop kunnen wijzen dat verzoeker de neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst te continueren.

Verwerende partij dient niet enkel rekening te verwijzen naar de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker, doch dient zij het vonnis en alle andere relevante stukken inzake de integratie en gezinsleven van verzoeker op te vragen en hieruit precieze en concrete elementen te puren inzake het persoonlijk gedrag van verzoeker, aangezien desalniettemin één strafrechtelijke veroordeling op zichzelf geen bewijs van een actuele gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid impliceert.

Aangezien inzake de zwaarwichtige feiten van openbare orde verzoeker wenst op te merken dat een gewone strafrechtelijke veroordeling of arrestatie door de politie niet volstaat om iemand te beschouwen als "actueel gevaar".

Aangezien zelfs een "goed voorziene" veroordeling of strafblad, zelfs voor heel erge feiten, geen belemmering mogen zijn voor een regularisatie of verblijf van de veroordeelde als de feiten dateren van lang geleden en a fortiori als zijn "duurzame lokale verankering" groot is.

Aangezien in casu de feiten in hoofde van verzoeker van jaren lang geleden dateren, doch is zijn duurzame lokale verankering enorm groot in het Rijk aangezien hij al langer dan 6 jaar in België vertoeft en alhier één gezin vormt met zijn echtgenote en minderjarige kinderen.

Aangezien verzoeker thans één gezin vormt met zijn echtgenote en kinderen, bij wie hij ten tijde van de aanvraag en op heden inwoont op (...).

Aangezien verzoeker daarenboven al de verplichtingen opgelegd in de uitgesproken arrest van het Hof van Beroep minutieus heeft nageleefd en alle kosten vereffend incl. de schadeloosstelling van de burgerlijke partij heeft vergoed.

Aangezien verzoeker inmiddels de gevangenis verlaten heeft en actief is als werkende vennoot bij NAZ 76 bvba (Stukken 2).

Aangezien verzoeker voorts naar het vonnis tot toekenning van het elektronische toezicht verwijst alwaar expliciet gesteld wordt dat er vooruitzichten zijn op een veilige sociale reclassering en dat er in casu geen tegen aanwijzingen zijn. Er zijn bovendien voldoende waarborgen om het risico te vermijden op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten en het lastig vallen van slachtoffers en zijn er getroffen voorzieningen in het reclasseringsplan inzake het begeleidingsproces van verzoeker (Stukken 3).

Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onlangs de volgende redenering van het Europees Hof van Justitie heeft overgenomen "Volgens vaste rechtspraak veronderstelt bijgevolg het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast".

Als de gerechtelijke instanties de opschorting of het uitstel van de veroordeling hebben beslist, lijkt het dat verwerende partij geen werkelijke bedreiging zou mogen vaststellen wat zij in casu wel heeft gedaan.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn echtgenote en kinderen en heeft verwerende partij geen rekening gehouden met de concrete situatie van de door verzoeker gepleegde misdrijf.

*Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 – 1983, 963.).*

Aangezien dat verwerende partij geenszins rekening heeft gehouden met de aard en de ernst van de feiten en de gezinssituatie van verzoeker.

Aangezien het bestaan van een werkelijk en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast in casu niet aanwezig is in hoofde van verzoeker.

Dat het middel bijgevolg ernstig is;”

2.3.1. Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor het aangevoerd artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Te dezen geeft de bestreden beslissing duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 43 van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat het recht op verblijf van de verzoeker om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd wordt, waarbij gesteld wordt dat door persoonlijk gedrag van de verzoeker zijn verblijf ongewenst is. Er wordt verwezen naar de feiten waarvoor hij veroordeeld is en naar het feit dat uit de aard, ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat zijn persoonlijk gedrag (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Vervolgens wordt aangegeven dat het familiale en persoonlijke belang van de verzoeker ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde, waarna wordt verwezen naar een arrest van de Raad en artikel 8, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van artikel 2 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Een schending van deze beide bepalingen wordt niet aangetoond.

2.3.2. Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de motieven pertinent en draagkrachtig dienen te zijn (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). De verzoeker betwist *in casu* dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Onderzoek van de motiveringsplicht vergt *in casu* onderzoek van de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan (de burgers van de Unie en hun familieleden) slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van (nationale veiligheid) of van volksgezondheid en zulks binnen de hiernavermelde perken :

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk

gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

*4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.
(...)"*

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 27 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn). In de memorie van toelichting bij artikel 33 van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de Vreemdelingenwet kan immers het volgende gelezen worden: *"Als algemene regel blijft gelden dat de binnenkomst en het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid, zoals blijkt uit artikel 27.1 van de richtlijn. De punten 1°, 2° en 3° van het artikel 43 blijven behouden: de richtlijn herneemt deze voorwaarden in respectievelijk artikelen 27.1, 27.2 en 15.2. Tegemoetkomend aan een opmerking van de Raad van State, wordt in het 2° punt het artikel 27.2 van de richtlijn geheel overgenomen."* (Parl. St. Kamer, 2006-07, nr. 51 2845/001, 61).

Artikel 27, eerste en tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

"1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die losstaan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd."

Gelet op het feit dat artikel 43, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 27, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn, past het om voor de interpretatie van de gehanteerde begrippen de desbetreffende rechtspraak van het Hof van Justitie erop na te slaan. In dit verband is ook rechtspraak nuttig die gewezen werd in het kader van richtlijn 64/22/EEG die "opgeslorpt" werd door de Burgerschapsrichtlijn.

In een arrest van 29 april 2004 (zaken C-482/01 en C-493/01) stelde dit Hof: *"67 (...), doch de uitzondering betreffende de openbare orde moet beperkend worden uitgelegd, zodat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts een rechtvaardiging voor uitzetting vormt voorzover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (zie met name arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I - 11, punten 22 - 24). 68. Het Hof heeft daaruit de conclusie getrokken dat het gemeenschapsrecht zich verzet tegen de uitzetting van een onderdaan van een lidstaat op basis van overwegingen van algemene preventie, dat wil zeggen een uitzetting waartoe is besloten ter afschrikking van andere vreemdelingen (zie met name arrest Bonsignore, reeds aangehaald, punt 7), in het bijzonder wanneer deze maatregel automatisch is uitgesproken naar aanleiding van een strafrechtelijke veroordeling, zonder dat rekening wordt gehouden met het persoonlijk gedrag van degene die zich aan het strafbare feit schuldig heeft gemaakt, of met het gevaar dat hij voor de openbare orde oplevert (zie reeds aangehaalde arresten Calfa, punt 27, en Nazli, punt 59)."*

In een arrest van 7 juni 2007 (zaak C- 50/06) stelde het Hof: “41. Volgens artikel 3, lid 1, van richtlijn 64/221 moeten maatregelen van openbare orde of openbare veiligheid uitsluitend op het persoonlijke gedrag van de betrokkene berusten. Luidens lid 2 van dit artikel vormt het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen motivering van deze maatregelen. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet bijgevolg slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt dat sprake is van persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (zie met name arresten van 27 oktober 1977, Bouchereau, 30/77, Jurispr. blz. 1999, punt 28; 19 januari 1999, Calfa, C- 348/96, Jurispr. blz. I - 11, punt 24; arrest Commissie/Spanje, reeds aangehaald, punt 44, en arrest van 27 april 2006, Commissie/Duitsland, C- 441/02, Jurispr. blz. I - 3449, punt 33).”

Voor wat betreft de invulling van de begrippen openbare orde en openbare veiligheid herinnert het Hof van Justitie in een arrest van 10 juli 2008 (zaak Jipa, C33/07) aan het volgende: “23. In dit verband heeft het Hof steeds benadrukt dat de lidstaten weliswaar in hoofdzaak vrij blijven om de eisen van openbare orde en openbare veiligheid af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen, maar dat die eisen in communautair verband, met name omdat het een afwijking van het grondbeginsel van het vrije verkeer van personen betreft, restrictief moeten worden opgevat, zodat hun inhoud niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle van de instellingen van de Europese Gemeenschap (zie in die zin arresten van 28 oktober 1975, Rutili, 36/75, Jurispr. blz. 1219, punten 26 en 27; 27 oktober 1977, Bouchereau, 30/77, Jurispr. blz. 1999, punten 33 en 34; 14 maart 2000, Église de scientologie, C-54/99, Jurispr. blz. I - 1335, punt 17, en 14 oktober 2004, Omega, C-36/02, Jurispr. blz. I - 9609, punten 30 en 31). Daarbij is in de rechtspraak gepreciseerd dat het begrip openbare orde hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie met name reeds aangehaalde arresten Rutili, punt 28, en Bouchereau, punt 35, en arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, Jurispr. blz. I - 5257, punt 66)”. Het Hof van Justitie vervolgt: “24. Deze afbakening van de door een lidstaat in te roepen afwijkingen van dit grondbeginsel brengt met name mee, zoals uit artikel 27, lid 2, van richtlijn 2004/38 volgt, dat maatregelen die worden genomen om redenen van openbare orde of openbare veiligheid, willen zij gerechtvaardigd zijn, uitsluitend gebaseerd dienen te zijn op het gedrag van de betrokkene. Rechtvaardigingsgronden die niet rechtstreeks verband houden met het betrokken individuele geval of die zijn ingegeven door overwegingen van algemene preventie kunnen niet worden aanvaard.”

In een arrest van 17 november 2011 (zaak C- 434/10) stelde het Hof: “42. Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens artikel 27, lid 2, van richtlijn 2004/38, de om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd moeten zijn op het gedrag van de betrokkene. Bovendien moet, volgens de in punt 35 van het onderhavige arrest aangehaalde rechtspraak, het gedrag van de betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die losstaan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.”

In een arrest van 22 mei 2012 (zaak C-348/09) stelde het Hof: “30. Artikel 27, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 stelt immers als voorwaarde voor een verwijderingsmaatregel dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt. In de regel vereist deze vaststelling dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.”

Uit het bovengestelde kan afgeleid worden dat het de verwerende partij niet vrijstaat om het begrip ‘openbare orde’ vervaagt in artikel 43 van de Vreemdelingenwet naar eigen goeddunken te interpreteren, maar dat zij dit op een Unierechtconforme wijze moet interpreteren en toepassen. Conform rechtspraak van het Hof van Justitie volstaat het niet om te verwijzen naar een strafrechtelijke veroordeling op zich, wat de verzoeker ook uitdrukkelijk aangeeft in de uiteenzetting van zijn eerste middel. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt dat sprake is van persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt.

In casu doet de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris evenwel niets meer dan wijzen op de strafrechtelijke veroordeling, zonder te verduidelijken dat er aan de veroordeling omstandigheden ten

grondslag liggen die wijzen op een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. Evenmin verduidelijkt de gemachtigde dat er elementen zijn die erop wijzen dat de verzoeker de neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. De Raad stelt vast dat het betrokken vonnis van de correctionele rechtbank van Hasselt van 29 juni 2012 waarnaar de bestreden beslissing verwijst zich zelfs niet bevindt in het administratief dossier. De veroordelingen van de verzoeker zijn slechts af te leiden uit een bericht van de directeur van de gevangenis “Hasselt Nieuw” waarin gemeld wordt dat de verzoeker op 31 juli 2012 werd vrijgesteld. Hierop wordt de volgende opsomming gegeven: “dader”, “mededader”, “diefstal met geweld of bedreiging”, “afpersing”, “bendeforming-deelname” en “poging tot wanbedrijf”, en wordt aangegeven “HG 18M Gv”. Voor zover uit deze beknopte gegevens al daadwerkelijk kan afgeleid worden, zoals de gemachtigde in de bestreden beslissing doet, dat de verzoeker als dader of mededader veroordeeld is voor de genoemde misdrijven en dat een gevangenisstraf van 18 maanden werd opgelegd, dient alleszins te worden vastgesteld dat uit het betrokken document zelfs niet kan afgeleid worden voor welke poging tot welk wanbedrijf de verzoeker veroordeeld is. De Raad wijst erop dat het de taak is van de verwerende partij om het vonnis op te vragen en hieruit precieze en concrete elementen te puren inzake het persoonlijk gedrag van de verzoeker, hetgeen *in casu* niet gebeurd is. De verwijzing naar rubrieken op summiere berichten die door de directeur van “Hasselt Nieuw” overgemaakt werden aan de verwerende partij aangaande de veroordeling van de verzoeker vormt *in casu* geen afdoende motivering. Ook het louter stellen dat uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van de betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving, zonder dat op enige manier concreet ingegaan wordt op de persoonlijke situatie van de verzoeker, is geen afdoende motivering om de toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet te rechtvaardigen.

De verzoeker kan dan ook gevolgd worden in zijn betoog dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht schendt doordat de bestreden beslissing de weigering van het verblijfsrecht om reden van openbare orde enkel steunt op een strafrechtelijke veroordeling zonder dat verder gemotiveerd wordt waarom er sprake zou zijn van een actueel gevaar en van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, en zonder dat rekening werd gehouden met de concrete situatie van het gepleegde misdrijf en de kenmerken van zijn gedrag dat tot de genoemde veroordeling heeft geleid.

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd. Immers is deze beslissing louter gesteund op artikel 43 van de Vreemdelingenwet en op de strafrechtelijke veroordeling van de verzoeker, zonder dat concreet wordt toegelicht waarom uit deze feiten die tot de veroordeling hebben geleid, zou blijken dat de verzoeker een daadwerkelijke, actuele en voldoende ernstige dreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Het onderdeel van het eerste middel dat betrekking heeft op artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is dan ook gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2.3.3. Zoals reeds uiteengezet onder punt 2.1. leidt de nietigverklaring van de weigeringsbeslissing *ipso facto* tot de onwettigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten dat werd getroffen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Doordat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden retroactief uit het rechtsverkeer verdwijnt, kan immers niet meer worden vastgesteld dat verzoekers regelmatig verblijf is verstreken. Bijgevolg dient ook de tweede bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - uit het rechtsverkeer te worden genomen door het samen met de eerste bestreden beslissing te vernietigen.

2.3.4. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige middelonderdelen van het eerste middel, en van het tweede en derde middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (cf. RvS 18 december 1990, nr. 36.050 en RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 februari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) en het bevel om het grondgebied te verlaten van diezelfde datum worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN